

Fred gennem økonomisk udvikling Ugeavis 44 – 2014

Schiller Instituttets formand, Tom Gillesberg:

»Vi befinder os på et afgørende og yderst skæbnesvangert tidspunkt i menneskehedens historie. På den ene side er der blevet åbnet op for nogle helt utroligt store muligheder i kølvandet på det hurtigt udviklende samarbejde mellem BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika), der har nået helt nye højder efter at man ved topmødet i Fortaleza, Brasilien, i midten af juli skabte grundlaget for en ny verdensorden. Man præsenterede ved den lejlighed en fælles valutafond og den såkaldte Nye Udviklingsbank, og diskuterede i detaljer, hvordan man fremover kunne koordinere alle aktiviteter på det internationale økonomiske, strategiske og politiske område med hinanden, fordi man vidste, at det er nu eller aldrig, hvis menneskeheden skal have en fremtid. Verden befinder sig i en meget kritisk tilstand, hvor det internationale finanssystem – det transatlantiske finanssystem, der styres fra City of London og Wall Street – når som helst kan bryde sammen.«

Læs hele Nyhedsorientering for oktober, med analyse og strategi:

Lyt til Radio Schiller med seneste nyhedsopdateringer:

www.schillerinstitut.dk

KOM TIL POLITISK ORIENTERINGSMØDE

v/Tom Gillesberg:

Torsdag 30. oktober kl. 19.00

Tilmelding uødvendig

Schiller Instituttets kontor,
Sankt Knuds Vej 11, kld. tv.,
1903 Frederiksberg C.
Tlf.: 35 43 00 33; mobil: 51 21 72 06
Eller vær med via Google Hangouts
Kontakt Aarhus: Hans Schultz: 60 16 40 96

Indhold:

HOVEDARTIKEL: Helga Zepp-LaRouche:
Hvordan tyskerne kan overvinde deres pessimisme:
Vi behøver en folkelig mobilisering! Læs s. 2

Fra LaRouche-bevægelsen 25. okt. 2014:
En nødplan til besejring af Ebola-pandemien, Læs s. 1

En nødplan til besejring af Ebola-pandemien

Michael Osterholm, nuværende direktør for Centeret for Forskning og Politik vedr. Smitsomme Sygdomme ved Minnesotas universitet, og én af verdens førende eksperter i folkesundhed og biosikkerhed, er blevet meget citeret for sin identificering af de tre faser af en epidemiisk kontrol:

Plan A: At kvæle virussen dér, hvor den i øjeblikket forekommer epidemisk.

Dette er afhængigt af, at man har tilstrækkeligt med hospitalssengepladser og sundhedspersonale til at tage sig af hver enkelt patient. I et ideelt scenarie isoleres hver patient, som konstateres smittet, for at sikre, at virussen ikke overføres til familie, venner og samfundet generelt. Når en patient først er konstateret smittet, går sundhedsarbejdere i gang med at opspore kontakt således, at enhver kontakt, som begynder at udvise tegn på infektion, ligeledes kan isoleres, og så gentages processen. Dette er en klassisk fremgangsmåde inden for folkesundhed, som har succes med at standse spredningen af en virus i enkelttilfælde af sygdommen. Det har ved tidligere udbrud af ebola og andre smitsomme sygdomme haft held til at inddæmme sygdommene. Det var, hvad man gjorde i sidste måned, da en diplomat fra Liberia kollapsede ved ankomsten til Lagos' lufthavn i Nigeria og blev diagnosticeret med ebola. Hvis personen imidlertid når frem til områder med mange mennesker, især, hvis det drejer sig om områder, hvor folkesundhedsinfrastrukturen og sundhedsydelseerne er begrænset, er der fare for en eksponentiel smittespredning. Så er det tid til Plan B.

Plan B består i at mobilisere ethvert aspekt af sundhedsinfrastruktur og den lægefaglige infrastruktur for at identificere de smittede, for dernæst hurtigt at isolere og behandle dem for at standse yderligere smittespredning. For at Plan B kan virke, skal mindst 70 % af de smittede personer identificeres, isoleres og behandles.

Plan C involverer den eneste, garanterede løsning på en epidemi med smitsomme sygdomme: at vaccinere størstedelen af befolkningen i et område, ramt af en epidemi, med en effektiv vaccine.

Da den første bølge af ebola-tilfælde forekom i Guinea i marts måned med mistanke om tilfælde i Sierra Leone og Liberia, var det første gang, virussen optrådte i Vestafrika, og første gang, den optrådte uden for et isoleret område. Men hvis man havde responderet korrekt, så kunne Plan A have været iværksat til at inddæmme spredningen af denne dødelige infektion. Det skete ikke.

I september var epidemien ude af kontrol og spredtes vildt i Guinea, Sierra Leone og Liberia.

(forts. s. 3)

**HOVEDARTIKEL: Helga Zepp-LaRouche:
Hvordan tyskerne kan overvinde deres pessimisme:
Vi behøver en folkelig mobilisering!**

26. oktober 2014 - Der er ufejlbarlige, umiskendelige træk, som giver oplysning om, hvorvidt en regering fører en god politik eller ej: Når den overvejende del af befolkningen er tilfreds og optimistisk med hensyn til fremtiden, så opfylder regeringen tydeligvis sin opgave med at tjene det almene vel. Hvis de fleste mennesker derimod er pessimistiske med hensyn til muligheden for at kunne ændre og forbedre noget for fremtiden, så fører denne regering tydeligvis en dårlig politik. Målt med denne målestok, fører f.eks. Kinas og Indiens regeringer en fremragende politik, mens Europas regeringer fører en afgrundsdyb politik. I Tyskland har omkring 90 % af folk denne opfattelse: »Jamen, man kan jo alligevel ikke gøre noget.« Denne diffuse følelse af afmagt er sammensat af forskellige årsager, men her skal blot en fremhæves, og det er en opfattelse af en bevidst eller ubevidst diskrepans i mange spørgsmål, mellem de erklæringer, som politikerne kommer med offentligt med hensyn til deres planer og vigtigheden af en bestemt politik, og så den helt personlige erfaring, som den berørte person selv har af denne politik virkning på ham.

Konfucius gav engang en fyrste følgende svar på et spørgsmål om, hvilke forventninger, mesteren havde til den, der skulle regere:

»Uden tvivl, at idéerne berigtiges. Når idéerne ikke berigtiges, så stemmer ordene ikke; stemmer ordene ikke, så bliver arbejdet ikke sat i værk; sættes arbejdet ikke i værk, så trives hverken moral eller dygtighed; men hvis moral og dygtighed ikke trives, så rammer straffene ikke; rammer straffene ikke, så ved folket ikke, hvad de skal rette sig efter. Derfor drager den ædle omsorg for, at han absolut kan udtrykke sine idéer i ord, og at han absolut kan gøre sine ord til handlinger. Den ædle skjuler ikke, at der i hans ord er noget, som er i uorden. Det er det, alting kommer an på.« *Konfucius, Lun Yi (3.13)*

Et godt eksempel på denne problematik med idéerne, som ikke stemmer, er den amerikanske regerings reaktion på den underskrivelse af en traktat til etablering af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), som fandt sted den 24. oktober, og hvor 21 asiatiske stater skrev under: Bangladesh, Brunei, Kina, Indien, Cambodja, Kasakhstan, Kuwait, Laos, Malaj sien, Mongoliet, Myanmar, Nepal, Oman, Pakistan, Filippinerne, Katar, Singapore, Sri Lanka, Thailand, Usbekistan og Vietnam. Efter at den amerikanske udenrigsminister John Kerry på FN's generalforsamling, og på sin seneste rejse til Asien, udøvede maksimalt pres for at overtale Asiens regeringer til ikke at deltage i AIIB, erklærede den amerikanske finansminister Jacob Lew: »Spørgsmålet er jo, om de følger de samme praksisser, som hjælper med at få nationaløkonomien til at vokse sig stærk og med et stabilt fundament?«

I virkeligheden drejer det sig imidlertid mindre om voksende nationaløkonomier, men derimod om, at AIIB, ligesom yderligere tre nye banker, som skal etableres – BRIKS' Nye Udviklingsbank, Shanghai-samarbejdsorganisationens (SCO) Udviklingsbank og en Bank for

den Sydasiatiske Sammenslutning for Regionalt Samarbejde (SAARC) – trækker sig tilbage fra praksissen med »Washington konsensus«. Disse nye banker deltager ikke længere i kasinoøkonomien, men vil udelukkende kun udstede kredit til investeringer i realøkonomien. AIIB vil fortrinsvis finansiere projekter i den Nye Silkevej og den Maritime Silkevej.

Kinas præsident Xi Jinping opsummerede det under stiftelsesceremonien: »I Kina har vi et ordsprog: 'Hvis du vil være rig, byg først en vej.' Og jeg mener, at det er en meget levende beskrivelse af den store betydning, infrastruktur har for den økonomiske udvikling.« Netop dette princip har Kina anvendt i en økonomisk udvikling uden fortilfælde, hvor det på tre årtier er lykkedes og skabe et økonomisk spring frem til noget, som det tog industrinationerne flere århundreder at nå frem til. Kina har ikke blot opbygget et netværk af fremragende byggede hovedveje, som USA og Europa blot kan drømme om, men landet er også blevet verdensførende inden for konstruktion af højhastighedsjernbaner og har derudover klaret springet til at blive et innovationssamfund og uddannet tusinder af studerende inden for højteknologi, hvor kun en håndfuld kvalificerer sig i USA og Europa.

Virkeligheden er den, at det transatlantiske finanssystem står umiddelbart foran et kæmpekrak, som vil få sammenbruddet af Lehman Brothers og AIG i 2008 til at se ud som de berømte »peanuts«. Ingen anden end Den internationale Betalingsbank, BIS, centralbankernes centralbank, advarer om det nye krak, som er fremkaldt af de mange, billige penge (pengetrykning) og de herigennem udløste bobler og den tøjlesløse adfærd. Den tidligere BIS-cheføkonom William White regner, i betragtning af stigningen (på 50 %) af den globale gældsbyrde, situationen for at være mere skrøbelig end i 2007.

I øjeblikket tyder alt på, at, som følge af Den europæiske Centralbanks stresstest af de europæiske banker, vil de såkaldte TBTF-banker – altså de banker, som er 'for store til at lade gå fallit' – blive endnu større, fordi de får mulighed for at overtage nogle af investeringerne fra de kommercielle og regionale banker, såvel som sparekasser, som ikke vil bestå stresstesten. Det betyder, at enhver forlængelse af det nuværende, kriminelle finanssystem gennem de samme, fortsatte midler, som er pengetrykning, en brutal nedskæringspolitik og en omfordeling fra de fattige til de rige, vil resultere i endnu mere katastrofale trusler mod menneskeheden. Den totale disintegration af det transatlantiske finanssystem er uundgåelig. Allerede i 1974, altså tre år efter, at Nixon, gennem ophævelsen af de faste vekselkurser og frakoblingen af dollaren fra guldstandard, havde foretaget det sporskifte, som førte til den nuværende kasinoøkonomi, ledede Lyndon LaRouche en videnskabelig arbejdsgruppe, som kom til det resultat, at den allerede daværende, begyndende tendens med Den internationale Valutafonds og Verdensbankens betingelsespolitik over for udviklingslandene på længere sigt ville føre til et biologisk holocaust. LaRouche advarede dengang om, at man ikke ustraffet kunne sænke levestandarden dramatisk for hele kontinenter, uden at befordre udbrud af gamle og nye, smitsomme

sygdomme, som fra et bestemt punkt at regne ville true hele menneskehedens overlevelse.

LaRouche har i de forløbne årtier gang på gang gentaget disse advarsler, blandt andet også under høringer i den amerikanske Kongres. Men også Verdenssundhedsorganisationen, WHO, offentliggjorde i 2001 en prognose, der sagde, at der endnu var et tidsvindue på ca. ti år til at tage initiativ til effektive forholdsregler mod spredning af gamle og nye epidemier og fremkomsten af antibiotikaresistente, sygdomsfremkaldende bakterier. Men som bekendt blev der hverken iværksat udviklingsprogrammer for at befri den såkaldte tredje verden fra fattigdom, eller investeret midler fra regeringer og farmaceutiske koncerner i den nødvendige forskning for at forstå faren for et biologisk holocaust, gennem en dybere forståelse af spørgsmålet om liv i biosfæren i det hele taget af, og for at forstå de forskellige organismers biokemiske interaktioner, som Vladimir Vernadskij således identificerede.

Hvis vi overhovedet skal gøre os håb om at inddæmme ebola-epidemien og forhindre, at den spredes over hele planeten, må der omgående etableres en international styringskomite, som koordinerer alle indsatsen – og vel at mærke militære forsvarsindsatser mod biologisk krigsførelse, såvel som for inddæmning af smitsomme sygdomme. Der må etableres en luftbro til transport af sundhedspersonale, medicinsk udstyr og levnedsmidler til de vestafrikanske stater. Denne luftbro må, i betragtning af katastrofens omfang, værre større end luftbroen til Berlin efter Anden Verdenskrig. Gennem en kombination af denne luftbro og udsendelsen af hospitalsskibe fra alle lande, der har sådanne, må der så hurtigt som muligt stilles omkring 10.000 hospitalssengepladser på niveau 4 til rådighed på stedet. Og alle videnskabelige ressourcer fra den private industri, universiteter og militæret må omgående indgå i et internationalt samarbejde for at udvikle og på en sikker måde teste vacciner gennem et forceret program i stil med Manhattan-projektet.

Hvis vi skal forhindre, at en kombination af en verdensomspændende ebola-epidemi, det transatlantiske finanssystems sammenbrud – for slet ikke at tale om konsekvenserne af en spredning af IS-terrorisme, ikke blot i Mellemøsten, men i hele den strategiske situation – skal føre til et ukontrollerbart kaos og en ny, denne gang termonuklear, verdenskrig, så må vi sætte et fundamentalt paradigmeskift i gang.

På baggrund af dette udgør AIIB og de andre, nye banker i Asien ingen konkurrent til IMF, Verdensbanken eller Deutsche Bank, men de er derimod med sikkerhed en redningsbåd på det tidspunkt, hvor det transatlantiske Titanic går ned. Vi må holde op med at lade politikerne slippe af sted med deres ordskvalder, når vi i grunden godt ved, at de lyver eller blot forsøger at bringe finansoligarkiets geopolitiske interesser til torvs gennem behændige PR-tricks, som det var tilfældet i det citerede eksempel med Jacob Lew. Konfucius havde ret: Når idéerne ikke stemmer – ikke er rigtige – bliver arbejdet ikke sat i værk, og det tjener hverken moral eller dygtighed.

For tyskernes yndlingssætnings vedkommende - »Jamen, man kan jo alligevel ikke gøre noget« - gælder det:

For det første, så kan man meget udmærket forandre noget. Vi kan nemlig sørge for, at Tyskland samarbejder med BRIKS-staterne om opbygningen af den Nye Silkevej og hjælper med at besejre betingelserne for fattigdom, som er dér, hvor årsagen til udbruddet af denne livstruende pandemi skal findes.

Og for det andet: Hvis vi holder fast i denne pessimistiske anskuelse, så vil den blive til en selvopfyldende profeti, for så vil der muligvis snart virkelig ikke være nogen tilbage, som kan gøre noget!

Det første skridt må være at indrømme IMF's, Verdensbankens og finansoligarkiets mislykkede politik, og også vores egen, indre tankefordærvelse, som har bragt så mange af os dertil, at vi så længe har været passive tilskuere til dette kriminelle systems aktiviteter – og, i nogle tilfælde, har nydt godt af det.

(fra s. 1):

Under FN's generalforsamling i New York blev epidemien erklæret for en international sundhedsnødsituation. USA og andre nationer forpligtede sig til omgående at mobilisere hjælp. Men i dag, næsten to måneder senere, er meget lidt hjælp nået frem.

Præsident Obama lovede at udstationere op til 4.000 amerikanske tropper, som skulle oprette hurtige forsyningslinjer og omgående opføre 17 behandlingscentre med hver 100 sengepladser, så vel som også testlaboratorier og faciliteter til at skaffe sig af med affald. Til dato er kun ét af disse behandlingscentre blevet færdige, og det er endnu ikke åbent pga. af mangel på personale. I mellemtiden fortsætter infektionen med at spredes så hurtigt, at selv Verdenssundhedsorganisationen er blevet tvunget til at indrømme, at de ikke har pålidelige tal på hverken antallet af nye tilfælde, eller antal døde. Personalet i marken er alt for overbebyrdede til at rapportere nye smitte-tilfælde, selv når det lykkes at konstatere disse, men deres bud lyder på, at de fleste tilfælde ikke er blevet konstateret eller indrapporteret. Blandt de tilfælde, som er rapporteret og bekræftet af laboratorieprøver – og det skal indrømmes, at det er et lille mindretal af tilfældene derude – er der kun behandlingspladser til under 20 % af dem.

Mere alarmerende er den dystre kendsgerning, at epidemien også spreder sig geografisk og sandsynligvis vil sprede sig til langt større områder i de kommende måneder. Som det gentagne gange er blevet bemærket, så falder regn, som er fordelagtig for afgrøder, i Vestafrika fra maj til oktober, som udgør vækstsæsonen, med en høstsæson fra august til oktober. I denne periode arbejder tusindvis af vestafrikanske mænd og drenge i deres hjemlandsbyer. Når høsttiden er forbi, rejser de til jobs i guldminer i Burkina Faso, Mali, Niger og Ghana; til kokosnød- og palmeolieplantager i Ghana og Elfenbenskysten; til dadelhøsten og fiskeri i Mauretania og Senegal; og til ulovlig fremstilling af trækul i Senegal, Mali, Elfenbenskysten, Ghana, Burkina Faso og Niger. De rejser for det meste til fods for at undgå kontrolposter ved grænsen, og har som regel ECOWAS ID-kort, som giver fri indrejse til alle medlemsstater i Det Økonomiske Fællesskab af Vestafrikanske Stater. Rejsen tager som regel

et sted mellem en dag og tre dage. Dette sætter selvfølgelig scenen for en endnu mere udbredt katastrofe.

HVAD MÅ DER GØRES?

Foreløbig er Plan B tydeligvis mislykkedes. De lovede hospitalssengepladser kan efter det mest optimistiske skøn ikke etableres før om mere end en måned. Selv, hvis hele den lovede hjælp blev leveret, og alle de behandlings- og testfaciliteter, som foreløbig er planlagt, blev etableret og omgående bemandet, ville det stadig være alt for lidt til at inddæmme denne epidemi.

Med hensyn til Plan C, udviklingen af en effektiv vaccine, så er målet, alt imens der på nuværende tidspunkt flere forskellige steder er adskillige testforsøg i gang, af hvilke nogle er lovende, at have adskillige tusinde doser effektiv vaccine til rådighed for sundhedsarbejdere omkring begyndelsen af næste år – hvilket er langt fra tilstrækkeligt til at forhindre epidemien i at sprede sig over hele Afrika og dernæst uundgåeligt til resten af planeten.

Baseret på rådføringen mellem hr. LaRouche og de fremmeste, globale specialister inden for kontrol med smitsomme sygdomme er det tydeligt, at intet mindre end en fuldt optrappet mobilisering efter militært forbillede i tilfælde af en inddæmning af en global, biologisk terrorhandling eller biologisk krigsførelse, vil være tilstrækkeligt. Hidtil har alle eksisterende mekanismer og institutioner vist sig enten at være utilstrækkelige eller inkompetente til at opfylde de nødvendige krav.

En plan, som virker og er effektiv, kræver, at i det mindste følgende forholdsregler omgående etableres:

* **Etableringen af en international styringskomite** under ledelse af amerikanske og russiske militærplanlæggere og specialister i biologisk inddæmning, til koordinering af en global, topstyret indsats, idet alle til rådighed stående ressourcer, til inddæmning og besejring af ebola-udbruddet, tages i brug.

* Hvis der skal være noget håb om at forhindre en geografisk spredning af epidemien til andre dele af Afrika, Caribien og andetsteds, må situationen i de nationer, hvor de nuværende brændpunkter findes, bringes under kontrol. Dette vil kræve **en nødhjælps-luftbro** efter samme model (men i endnu større omfang) som luftbroen til Berlin i 1948, for at levere lægeudstyr, uddannet personale og tilstrækkelige fødevarerforsyninger til at behandle den relevante befolkning på stedet. Derudover må hospitalsskibe fra USA, Rusland, Kina og andre nationer sejles til Vestafrikas kyst og stilles til rådighed til behandling af de smittede. Blot to amerikanske hospitalsskibe ville alene fremskaffe 2.000 fuldt bemandede sengepladser i et fuldstændig inddæmnet miljø. Når dette kombineres med de udstrakte lægefaglige faciliteter om bord på flådens hangarskibe af Nimitz-klassen, samt amfibie-angrebs-skibe, med tilslutning fra kapaciteterne på lignende skibe fra Rusland, Kina og andre nationer, så ville vi kunne begynde at fremskaffe de tusinder af nødvendige sengepladser og nedbringe dødstallene, og samtidig forhindre den geografiske spredning af smitten.

* Lanceringen af et globalt Manhattan Projekt, som omfatter alle forskningsspecialister fra hele verden for

hurtigt at udvikle, teste og masseproducere en vaccine. Et sådant initiativ ville fjerne den tid, som i øjeblikket spildes på dobbeltbestræbelser, og også fjerne barriererne mellem private og statslige laboratorier, samt etablere og opretholde den højeste standard af kontrolgrupper på samme videnskabelige niveau, samt standarder for sikker og effektiv testning. Det byder også på den eneste mulighed for at producere den kvantitet af doser, som er nødvendig for effektivt at besejre virussen. Flere en 1 milliard mennesker bebor det afrikanske kontinent, hvilket betyder, at det, som rent faktisk kræves, er i størrelsesordenen 500 millioner doser af en eller flere former for effektiv vaccine.

* Sluttelig må **forebyggende planer**, der muliggør en omgående konstatering og behandling af nye ebola-tilfælde uden for det nuværende brændpunkt, **etableres over hele verden**, hvor hver enkelt nation etablerer en standard svarende til den gamle, amerikanske Hill-Burton-standard for forskellige former for behandlingsfaciliteter på hvert sted. Den nylige række af fejl i håndteringen af det første smittetilfælde med ebola i USA i Dallas, Texas, tjente som bevis for den kendsgerning, at det offentlige sundhedssystems infrastruktur, og sundhedsydelse og beredskabet i verdens vitterligt mest fremskredent udviklede nation, er brudt totalt sammen.

For at USA skal kunne imødegå den standard, som kræves for at fremskaffe biosikkerhed til vores egen befolkning, kræves der, at man erklærer et nødmoratorium for Obamacare og i stedet leverer et generelt sundhedssystem for alle amerikanere, som inkluderer et generelt vaccinationsprogram mod de aktuelle influenza-strenger, som nu truer Nordamerika.

Alle disse handlinger vil, til trods for deres indledningsvise natur, i det mindste bevæge verden frem til et effektivt paradigme for at afvende en katastrofe på niveau med det 21. århundredes Sorte Død. Det er i sig selv ikke tilstrækkeligt til at løse problemet med den økonomiske disintegration, som er blevet påtvunget verden af et britisk-centreret finansoligarki, som er hensynsløst besluttet på at reducere verdens befolkning; det løser heller ikke de andre, eksistentielle kriser med krig og finanssammenbrud, som vi alle står overfor. Men det er en begyndelse.

For os i USA kan vi ikke komme uden om den barske kendsgerning, at, så længe, Barack Obama fortsat har kontrol over præsidentskabet, hvor han agerer som et redskab for det samme, britisk-centrede finansoligarki, som har bragt os til denne eksistentielle krise, så vil intet af alt dette ske. Barack Obama bør fjernes fra embedet gennem de midler, som Forfatningen giver os.

GLASS-STEAGALL, IKKE EU-FASCISME

VI HAR LØSNINGEN

PÅ DEN ØKONOMISKE KRISE:

Glass/Steagall bankopdeling - Nyt kreditsystem –

Infrastruktur-Fusionsøkonomi:

Få hele Schiller Instituttets udførlige trepunkts-program for en økonomisk genrejsning i Danmark:

<http://schillerinstitut.dk/drupal/system/files/KA16.pdf>

* Bliv aktivist - ved at uddele denne avis i din egen by! * Hjælp os – hjælp dig selv! - ved at udbrede løsningen på det økonomiske kollaps og alternativet til Tredje Verdenskrig, mens tid er. * Ring 35 43 00 33 - og aftal nærmere med os.